

Arrest

nr. 81 888 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij? en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 november 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 oktober 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 19 januari 2009 (RvV 19 januari 2009, nr. 21 575). Een cassatieberoep tegen dit arrest werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking van de Raad van State van 6 maart 2009 (RvS 6 maart 2009, nr. 4.095 (c)).

1.3. Verzoeker diende op 26 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 februari 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker diende tegen die beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd verworpen bij arrest van 13 mei 2011 (RvV 13 mei 2011, nr. 61 379). Een cassatieberoep tegen dit arrest werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking van de Raad van State van 6 juli 2011 (RvS 6 juli 2011, nr. 7.187 (c)).

1.5. Verzoeker diende op 16 november 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 november 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten G. T. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/11/2011

Overwegende dat de betrokkene op 26 november 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 10 januari 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 oktober 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 januari 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 januari 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 februari 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 november 2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene pagina's uit zijn dagboek naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze geschreven zijn in de jaren 2003-2005, dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt waarin hij stelt een nieuwe asielaanvraag in te dienen en hij twee foto's van littekens op zijn lichaam en een attest van de dokter dat er littekens zijn vastgesteld naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene de foto's van de littekens reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het attest van de dokter enkel is wat het is, een attest dat bij de betrokkene littekens werden vastgesteld, dat een dergelijk attest geen oorzakelijk verband kan vaststellen met de motieven van de betrokkene, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, dat op de inhoud van de brief van de betrokkene waarin hij dit attest beschrijft hierboven werd ingegaan. Overwegende dat de betrokkene een brief van een vriend naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van de vriend van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de brief van de vriend verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn verzoekschrift vordert verzoeker de nietigverklaring van “de beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken van 25/11/2011 (Bijlage 13 quater : ‘Weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag’) alsmede van de akte van kennisgeving houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van voormelde beslissing dd. 25/11/2011.”

2.2. De Raad merkt ambtshalve op dat de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing een loutere uitvoeringsmaatregel betreft, die niet vatbaar is voor een annulatieberoep. De akte van kennisgeving heeft geen bijzondere eigen rechtsgevolgen en is als dusdanig geen voor vernietiging vatbare akte (cf. RvS 28 november 2008, nr. 188 374). Derhalve verklaart de Raad het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker, die meent dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout, stelt hieromtrent het volgende:

“ (...)

A. Algemene principes:

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 5 1/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende:

(...)

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 25 november 2011 laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag dd. 16 november 2011 we! degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald herhaalde verzoeker dat zijn leven nog steeds in gevaar is in Armenië en dat hij in de huidige omstandigheden onmogelijk kan terugkeren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is.

Zoals verzoeker n.a.v. zijn eerste en tweede asielaanvraag reeds had aangehaald, herhaalde hij in het kader van zijn derde asielaanvraag dd. 16 november 2011 dat de problemen waarvoor hij Armenië had verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoeker was gebaseerd op het feit dat hij vreest in Armenië het slachtoffer te zullen worden van een afrekening en bedreigingen.

Ook vreest verzoeker vervolgingen en opsluiting wegens desertie.

Verzoeker vreest een mogelijke veroordeling wegens landverraad en dat hij daar niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven, staat het vast dat verzoeker in Armenië geen normaal leven zal kunnen hebben.

Bij een terugkeer naar zijn land staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken, minstens werden de nieuwe stukken ten onrechte geringschat.

Verzoeker legde de volgende documenten voor:

** een door hemzelf handgeschreven brief met 2 foto's van littekens op zijn borst en vaststelling van een dokter.*

** een brief van een schoolvriend + enveloppe.*

** pagina's uit zijn dagboek.*

De door verzoeker voorgelegde nieuwe stukken spreken voor zich.

De stukken bewijzen dat verzoeker in Armenië we! degelijk het slachtoffer is van vervolgingen.

In de brief van zijn schoolvriend werd verklaard dat deze laatste naar Armenië was geweest en dat de toestand er nog steeds dezelfde is.

De schoolvriend verklaarde er tevens op bezoek te zijn geweest bij de ouders van verzoeker.

Daarover verklaart de schoolvriend dat het niet goed gaat met de oom van verzoeker omdat de neef van verzoeker dezelfde vervolgingen ondergaat als deze die verzoeker destijds onderging.

Er wordt tevens gevraagd om indien mogelijk de neef te helpen op een of andere manier.

Verzoeker legde daarnaast drie gedateerde pagina's uit zijn dagboek neer waarin hij in tempore non suspecto zijn persoonlijke moeilijkheden met de Armeense autoriteiten beschreef.

Zo beschreef verzoeker (die in Armenië helikopterpiloot was) o.a. dat hij werd opgeroepen door de militaire luchtmacht.

In zijn dagboek (op een pagina die werd geschreven op 03/03/2004 te Jerevan) vertelde verzoeker dat de militaire luchtmacht van hem wilde weten waarom hij uit het leger wilde stappen.

Verzoeker beschreef ook dat ermee bedreigd werd om zijn hoofd af te rukken.

Verzoeker vertelde dat hij niet als een landverrader wilde aanzien worden en dat hij een manier zou vinden om uit het corrupte systeem te stappen.

In een andere pagina van zijn dagboek (geschreven op 18/02/2003 te Jerevan) beschreef verzoeker de verkiezingen in Armenië en dat hij hoopte op een eerlijke afloop ervan.

In nog een andere pagina van zijn dagboek (geschreven op 16/04/2005) schreef verzoeker over zijn diepe ontgoocheling in het leven.

Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken geringschat heeft.

In combinatie met de bijkomende documenten die verzoeker reeds had voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag dd. 26 januari 2011 (m.n. een attest dd. 20/01/2011 van de commandant van het garnizoen van de militaire politie, de genaamde G.G. H. en een vonnis van de rechtbank van Yerevan, regio Arabkir dd. 18/01/2008) tonen de nieuwe elementen in verzoekers asiëldossier duidelijk aan dat zijn veiligheid wel degelijk in gevaar is in Armenië.

In het attest (dd. 20/01/2011) uitgaande van commandant H. was verklaard geweest dat verzoeker zijn militaire dienstplaats uit eigen beweging had verlaten en daardoor een strafrechtelijke zaak was aangespannen tegen hem door de vierde militaire recherche.

Diezelfde commandant had bevestigd dat verzoeker op staatsniveau wordt gezocht.

In het vonnis (dd. 18/01/2008) van de rechtbank van Yerevan was bevestigd dat verzoeker wordt gezocht en dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd.

Zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar Armenië het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen dient wel degelijk ernstig te worden genomen.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag dd. 16 november 2011 heeft verzoeker aan de DVZ in duidelijke bewoordingen het volgende verklaard:

er zijn wet nog feiten die ik wil toevoegen waarover ik nog niet gesproken heb. Ik heb deze nog niet verteld omdat ik ze vergeten was.

De littekens die u op de foto's ziet zijn van toen ik opgesloten en gemarteld werd in de gebouwen van het ministerie van defensie. Ze wilden een woord in mijn borstkas kerven. ik heb mijn bewustzijn verloren. Toen ik bijkwam en ze mij buiten hadden gesmeten, was mijn borstkas heel bebloed. Ik kon op straat auto's doen stoppen om me naar het republikeins hospitaal te Jerevan te brengen.

Ik weet niet of ik dit at verteld heb, maar er was een budget voorzien om professionele experimenten uit te voeren in de luchtmacht, maar heel dit budget werd door hoger geplaatste functionarissen ontvreemd.

Ik weet ook niet of ik reeds zei dat ik naar de directiechef was geweest om klachten neer te leggen.

Hij vertelde me echter dat ik of mijn werk moest doen of veroordeeld zou worden.

Heeft u nog iets toe te voegen? Ik zou nog willen zeggen dat ik niet over mijn littekens gesproken, omdat dit te veel pijn deed om erover te praten.'

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit om de enige reden dat de vorige twee asielaanvragen van verzoeker reeds waren afgewezen.

De nieuwe stukken die verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag kon voorleggen, bewijzen dat de vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van een afrekening door de autoriteiten, nog steeds actueel is.

Zoals reeds door verzoeker was toegelicht in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag dd. resp. 26 november 2007 en dd. 26 januari 2011, is verzoeker persoonlijk gevisieerd door de Armeense autoriteiten, omdat hij het had aangedurfd om in te gaan tegen de almacht van bepaalde oligarchen binnen het militaire apparaat.

Corruptie en machtsmisbruik is binnen die kringen wijd verspreid.

N.a.v. zijn twee eerdere asielaanvragen had verzoeker toegelicht dat hij gedegouteerd was geraakt door de wantoestanden binnen het leger en dat hij zijn ontslag uit het leger via gerechtelijke weg wilde verkrijgen.

Gaandeweg de door hem gevoerde gerechtelijke procedures, werd verzoeker persoonlijk bedreigd door zijn oversten omdat hij het had 'aangedurfd' om gerechtelijke stappen te ondernemen om zijn ontslag alsnog via gerechtelijke weg te verkrijgen.

Met het voeren van rechtszaken bewees verzoeker —volgens zijn oversten- dat hij direct inging tégen eerdere bevelen van zijn oversten.

Zijn oversten aanzagen de door verzoeker gevoerde rechtszaken als een ondermijning van hun gezag.

Hooggeplaatste personen binnen het militaire apparaat onderhouden volgens verzoeker banden met het misdaadmilieu en deinzen er niet voor terug om zwaar fysisch geweld te gebruiken als hun macht ondermijnd wordt.

Verzoeker had dit aan den lijve ondervonden.

Voor het voeren van een rechtsgeding tegen het Ministerie van Defensie , was verzoeker het slachtoffer geweest van een schijnexecutie , afranseling en bedreigingen uitgevoerd door militairen in opdracht van zijn oversten.

De nieuwe elementen die verzoeker heeft voorgelegd n.a.v. zijn derde asielaanvraag bewijzen andermaal dat de autoriteiten ter plaatse hun macht kunnen en zullen misbruiken om met verzoeker af te rekenen.

In Armenië zal verzoekers leven uitzichtloos zijn waar hij de speelbal zal zijn van de autoriteiten die er niet voor terugdeinzen om onder het mom van allerhande gefabriceerde beschuldigingen verzoeker te vervolgen (o.a. wegens desertie) om op die manier met hem af te rekenen.

Voor verzoeker staat het vast dat hij —eens hij voet zet op Armeense bodem- hij als een veroordeelde 'landverrader' zal worden gearresteerd en opgesloten op basis van de veroordeling van desertie.

Voor verzoeker is het een uitgemaakte zaak dat hij in geen geval op een eerlijk proces zal kunnen rekenen daar hij dient op te boksen tegen de almacht van hooggeplaatste personen binnen het leger die gebruik maken van corruptie en machtsmisbruik.

Net argument van verweerder dat verzoeker reeds n.a.v. zijn eerdere asielaanvraag de mogelijkheid zou hebben gehad om de thans voorgelegde elementen voor te leggen, kan niet weerhouden worden.

Uit het gehoor van verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag is afdoende gebleken dat hij dermate getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land waardoor hij mentaal niet in staat was om in een eerdere fase van zijn asielpcedure aan de Belgische asielinstanties te vertellen over de omstandigheden waarin hij de littekens op zijn borst had opgelopen.

Verzoeker heeft de traumatische gebeurtenissen in zijn herkomstland tot op heden nog steeds niet verwerkt.

Hij blijft voortdurend de herinneringen aan de martelingen onderdrukken en is nog steeds niet in staat om daarover een openhartig gesprek te voeren.

In augustus 2011 zocht verzoeker in België psychiatrische hulp.

Op 18 augustus 2011 en op 20 oktober 2011 bezocht hij psychiater Frans MESOTTEN in zijn kabinet in Tongeren.

De psychotherapeutische behandeling was amper opgestart toen verzoeker op 9 november 2011 werd opgepakt en naar het gesloten asielcentrum was gevoerd met het oog op repatriëring naar Armenië.

De gebeurtenissen in Armenië hadden een dermate diepe indruk op verzoeker, dat hij tijdens zijn twee eerste bezoeken in het kabinet van de psychiater mentaal nog niet klaar was om een volledig openhartig gesprek te voeren over de juiste omstandigheden waarin hij de littekens op zijn borst had opgelopen.

Een psychotherapeutische behandeling omvat meerdere sessies.

De eerste gesprekken die verzoeker met zijn psychiater heeft gevoerd, gingen over zijn persoonlijk- en gezinsleven.

Pas nadat verzoeker een hechte vertrouwensband zal hebben opgebouwd met zijn psychiater, zal hij mentaal in staat zijn om over de martelingen te spreken.

Uit het attest di 5 december 2011 van psychiater MESOTTEN blijkt dat verzoeker (nog) niet heeft kunnen spreken over de exacte omstandigheden waarin hij de littekens heeft opgelopen maar dat er in zijn hoofde alleszins aanwijzingen bestaan voor een posttraumatische stressstoornis. (Stuk 2)

De voorgelegde documenten die verzoeker n.a.v. zijn derde asielaanvraag wist voor te leggen, zijn wel degelijk een bewijs dat verzoeker persoonlijk gevisieerd wordt door de Armeense autoriteiten omwille van de door hem aangehaalde redenen.

Verweerder had verzoeker minstens het voordeel van de twijfel kunnen geven.

De door verzoeker voorgelegde documenten, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. zijn problemen met de Armeense autoriteiten hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden:

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald:

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner. (UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

(...)

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Armenië uit vrees om er vervolgd te zullen worden.

Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid in gevaar is in Armenië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoeker dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien — in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die hij had aangehaald n.a.v. zijn derde asielaanvraag.

Het relaas van verzoeker vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van “weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag” kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. “Bijlage 13 quater”.

De aangevochten beslissing dd. 25 november 2011 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn huidige, derde asielaanvraag volgende documenten neerlegde: een brief van zijn hand met daarbij (gevoegd) twee foto's van littekens en een vaststelling van een dokter met betrekking tot die littekens, een brief van een schoolvriend en een enveloppe waarin hij die brief van een vriend (in 2009) zou hebben ontvangen. Ter gelegenheid van zijn gehoor op 25 november 2011 naar aanleiding van deze derde asielaanvraag liet verzoeker tevens een drietal pagina's uit zijn dagboek zien, geschreven te Jerevan op 18 februari 2003, 3 maart 2004 en 16 april 2005. Hij legde tijdens dit gehoor ook volgende verklaring af: *“Ik heb verder geen andere documenten toe te voegen, maar er zijn wel nog feiten die ik wil toevoegen waarover ik nog niet gesproken heb. Ik heb deze nog niet verteld omdat ik ze vergeten was. De littekens die u op foto's ziet*

zijn van toen ik opgesloten en gemarteld werd in de gebouwen van het ministerie van defensie. Ze wilden een woord in mijn borstkas kerven. Ik heb mijn bewustzijn verloren. Toen ik bijkwam en ze mij buiten hadden gesmeten, was mijn borstkas heel bebloed. Ik kon op straat auto's doen stoppen om me naar het republikeins hospitaal te Jerevan te brengen. Ik weet niet of ik dit al verteld heb, maar er was een budget voorzien om professionele experimenten uit te voeren in de luchtmacht, maar heel dit budget werd door hoger geplaatste functionarissen ontvreemd. Ik weet ook niet of ik reeds zei dat ik naar de directiechef was geweest om klachten neer te leggen. Hij vertelde me echter dat ik of mijn werk moest doen of veroordeeld zou worden". Verzoeker merkte ook op, toen hem op het einde van het gehoor gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen, niet eerder over zijn littekens te hebben gesproken omdat het teveel pijn deed om hierover te praten.

4.5. In de bestreden beslissing wordt over de door verzoeker neergelegde documenten het volgende gesteld: *"Overwegende dat de betrokkene pagina's uit zijn dagboek naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze geschreven zijn in de jaren 2003-2005, dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt waarin hij stelt een nieuwe asielaanvraag in te dienen en hij twee foto's van littekens op zijn lichaam en een attest van de dokter dat er littekens zijn vastgesteld naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene de foto's van de littekens reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het attest van de dokter enkel is wat het is, een attest dat bij de betrokkene littekens werden vastgesteld, dat een dergelijk attest geen oorzakelijk verband kan vaststellen met de motieven van de betrokkene, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, dat op de inhoud van de brief van de betrokkene waarin hij dit attest beschrijft hierboven werd ingegaan. Overwegende dat de betrokkene een brief van een vriend naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van de vriend van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de brief van de vriend verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben."*

4.6. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan verzoeker toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als *"nieuwe gegevens"* kunnen worden beschouwd. Na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij bij zijn derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangebracht. Verzoeker bevestigt dat de problemen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag had ingeroepen nog steeds bestaan, dat zijn vrees voor vervolging gegrond én nog steeds actueel is en dat dit wordt aangetoond door de nieuwe stukken. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker zelf aangeeft dat hij zich in het kader van zijn derde asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als bij zijn eerste asielaanvraag. Door zich te beperken tot de blote bewering dat hij de in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag nieuw aangebrachte documenten niet eerder kon voorleggen omdat hij *"dermate getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land waardoor hij mentaal niet in staat was om in een eerder fase van zijn asielprocedure aan de Belgische asielinstanties te vertellen over de omstandigheden waarin hij de littekens op zijn borst had opgelopen"* (Verzoekschrift, p. 9), maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hier om nieuwe gegevens gaat. Zijn ongestaafde uitleg volstaat immers niet om aan te tonen dat de stukken niet eerder konden worden neergelegd waardoor de gemachtigde van de staatsecretaris in alle redelijkheid kon oordelen dat de neergelegde documenten geenszins kunnen worden beschouwd als *"nieuwe gegevens"* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt, zo wordt vastgesteld, niets in tegen de overige motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de andere door hem in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag neergelegde documenten waardoor de motieven dienaangaande alle onverminderd gehandhaafd blijven. De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk te werk ging door te besluiten dat de stukken die verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag neerlegde niet als *"nieuw gegeven"* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

4.7. Verzoekers kritiek dat de door hem naar aanleiding van zijn huidige, derde asielaanvraag nieuw aangebrachte gegevens –waarbij hij niet preciseert over welke gegevens het gaat, zo stelt de Raad terloops vast - niet aan een grondiger onderzoek werden onderworpen *"om de enige reden dat de vorige twee asielaanvragen van verzoeker reeds waren afgewezen"* (Verzoekschrift, p. 8) mist feitelijke

grondslag. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de twee vorige asielaanvragen van verzoeker worden vermeld, doch geenszins als reden worden aangehaald om zijn huidige, derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. De werkelijke redenen waarom de huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen en die in punt 4.5 zijn weergegeven, werden door verzoeker niet in het minst weerlegd.

4.8. Wat de fax van psychiater F. M. d.d. 5 december 2011 betreft, die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd (Verzoekschrift, bijlage 2) en waaruit volgens hem zou moeten blijken dat hij nog niet eerder had kunnen spreken over de exacte omstandigheden waarin hij zijn littekens heeft opgelopen en dat er allerlei aanwijzingen zijn dat verzoeker te kampen heeft met een posttraumatische stressstoornis, dient te worden opgemerkt dat de Raad in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan te dezen hoe dan ook geen rekening houden met documenten die slechts naderhand aan het verzoekschrift worden toegevoegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Verzoeker toont niet aan dat hij deze fax reeds had neergelegd ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee ook geen rekening kon houden en hem op dit punt hoe dan ook geen onzorgvuldigheid kan worden verweten.

4.9. Met zijn uiteenzetting over de bewijsvoering in asielzaken en het voordeel van de twijfel, waarbij verzoeker zijn asielrelaas herhaalt, gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over zijn behoefte aan internationale bescherming, doch slechts wordt vastgesteld dat hij bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

4.10. Verzoekers verwijzing naar een attest van commandant H. d.d. 20 januari 2011 en een vonnis van de rechtbank van Jerevan van 18 januari 2008 is te dezen geheel irrelevant. De documenten waarnaar verzoeker verwijst werden immers reeds beoordeeld naar aanleiding van zijn eerdere, tweede asielaanvraag, welke niet in overweging werd genomen door toedoen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 februari 2011 (zie 1.4.). Verzoeker heeft blijkens de gegevens van het administratief dossier over het attest en het vonnis in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag met geen woord gerept, noch deze opnieuw aangebracht, waardoor de verwerende partij geenszins kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden en zich hierover niet te hebben uitgesproken.

4.11. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van "de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

" (...)

Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reed risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie ; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)

Uit de bestreden beslissing dd. 25 november 2011 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

Verweerder heeft de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers derde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker verstrekte gegevens (waaronder foto's van zijn littekens en passages uit zijn dagboek) waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Armenië.”

4.13. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover daarin door verzoeker de schending wordt aangevoerd van de Kwalificatierichtlijn aangezien hij niet alleen nalaat uiteen te zetten welke artikelen uit deze richtlijn hij viseert, maar tevens verzuimt te verhelderen op welke wijze deze geschonden zouden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

4.14. De Raad wijst er verder op dat de toepassing van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. De bestreden beslissing betreft echter een weigering tot in overwegingname van een derde asielaanvraag, wat de bevoegdheid is van de gemachtigde van de staatssecretaris, die beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht, waardoor de schending van voornoemde bepalingen van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.15. Verzoeker oppert thans dat “*verweerder een vollediger onderzoek*” had “*dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die*” hij “*heeft aangebracht*” (Verzoekschrift, p. 13). Hij verheldert echter niet (in het minst) met welke gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er werd geen schending van de artikelen 48/4 of 49/3 van de vreemdelingenwet en geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker poneert hierbij het volgende:

(...)

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem bijgebrachte nieuwe stukken alsook uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 16 november 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.”

4.17. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

4.18. Verzoekers blote affirmatie volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen de beslissing en zijn doel, met name het vermijden van *ad infinitum* herhaalde asielaanvragen. Er wordt geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN